

L'ESPURNA

PORTANTVEU DEL BLOC OBRER I CAMPEROL DE LES COMARQUES GIRONINES

Any I. - Núm. 16

Girona, 15 de Desembre de 1932

Preu: 15 cèntims

JACA 1930

Celebrem el segon aniversari de Jaca.

Ara fa dos anys, 1500 homes, soldats de la guarnició de Jaca, obrers que enllestien les obres d'un pantà i pagesos de les comarques pirenenques de l'Aragó, aixecaven la bandera de la revolta. No hi havia cap burgès dels que avui s'anomenen republicans. Eren els soldats, els obrers i el camperols, els que oferien llur pit i llur sang generosa. Ningú com ells havia sofert l'opressió de la Dictadura i l'explotació dels fabricants i dels propietaris de terres. Ells somniaven una Espanya sense cacics i sense privilegis. I ells foren els primers que es llençaren a la insurrecció. Lluitaren per la república, perquè república volia dir, llavors, emancipació dels explotats.

Galan i Garcia Hernández foren els màrtirs d'aquella feta. La monarquia decadent cometia l'últim assassinat. Però la sang de les víctimes de Jaca no cau solament sobre els homes d'Alfons de Borbó. Cau també sobre els dirigents republicans que traïren a Galan. L'anomenat *Comitè Revolucionari* va abandonar conscientment la memòria dels dos màrtirs a la «justícia» monàrquica. Hi han proves irrefutables de la seva traïció.

L'afusellament de Galan i Garcia Hernández fou obra conjunta de la burgesia monàrquica i republicana. Qui empunyà el fusell fou el detall menys interessant.

La sublevació de Galan era la sublevació del poble que treballa. Soldats, obrers i pagesos. Les idees de Galan eren les idees dels explotats. Ell havia viscut prop

del pagès i coneixia el dolor de la seva vida. En la presó i en les lluites socials havia conegut a la classe obrera i havia comprès la seva missió històrica. Galan era un militant de l'exèrcit de la revolució. Si lluità per la república és perquè sabia que la república era la primera passa vers l'emancipació total de la classe treballadora.

Galan era un perill per la burgesia monàrquica i per la burgesia republicana. Era un enemic dels privilegis dels propietaris i dels capitalistes. Per això fou afusellat. Per encarnar l'esperit rebel dels treballadors.

La burgesia només perdona als seus. Fa pocs dies, a Madrid, foren jutjats els «senyors» complicats en el cop d'estat de Primo de Ribera. Homes que durant set anys atropellaren tots el drets. Que imposaren llur caprici. Que destruïren sindicats. Que aixugaren el calaix dels ajuntaments. Que cometeren tota mena d'arbitrarietats. I aquests homes han estat perdonats. Els càstigs imposats no poden ésser menys inofensius i ridículs. Si no fos la indignació popular els haurien deixat en completa llibertat.

La justícia de la burgesia té dues cares. Una, suau, pels privilegiats. Una altra de ferro pels explotats.

La classe obrera no ho oblidarà pas.

També arribarà l'hora de la nostra justícia. I llavors, el camarada Galan, els camperols que cauen sobre els terrossos d'Espanya i els obrers que han vessat llur sang per la nostra causa, seran venjats.

Avui, aniversari de Jaca, saludem els que han caigut en el camí gloriós de l'emancipació dels explotats.

SOBRE LA UNIFICACIÓ COMUNISTA

UNA VEGADA I PROU

Una hipotètica organització que du per nom «partit comunista de Catalunya», de la qual va començar a parlar-se'n tot just durant el període electoral del mes passat, publica un periòdic setmanal «d'orientació».

Pel que hom veu, millor, pel que hom hi llegeix, sembla que l'objectiu primordial d'aqueix «partit» és la unificació de les forces comunistes de Catalunya.

Però per poc que hom s'hi fixi s'adonarà tot seguit que el dringueig de la unitat no és res més que el pretext d'una baixa i estulta campanya d'insídies

contra els camarades del Comitè Central Executiu de la nostra Federació Comunista Ibèrica, i, particularment contra el camarada Joaquim Maurin.

Heu's ací el «leit-motiv» de l'existència de l'esmentat periòdic, òrgan del curiós «partit» comunista de Catalunya, adherit a la S. E. de la I. C. Més clar, «partido oficial» i, abreviant, el «partido».

La tàctica emprada consisteix en afalagar la base del Bloc Obrer i Camperol i insultar els camarades elegits per la pròpia base per a ocupar els llocs de més responsabilitat. Procedi-

ment nici. Els comunistes de les comarques gironines que militem en els rengles del partit revolucionari de la classe obrera, el B. O. i C., no som pas aprenents de comunistes. Tenim absoluta responsabilitat dels nostres actes i, per aquest mateixa raó, seran inútils els sortilegis, malabarismes i saltirons dels «comunistes» de lloguer del flamant «partido».

El *Bloc Obrer i Camperol* i la *Federació Comunista Ibèrica* celebren uns Congressos. En aquests, dintre la més estricta democràcia, es discuteixen i s'aproven unes tesis. S'adopten uns acords. Tesis i acords que són la línia política del partit.

És a virtut d'aquests acords que uns camarades passen a oc-

cupar els llocs de confiança i de responsabilitat.

És també a virtut d'aquests acords que s'expulsen subjectes indesitjables com Arlandis, Sésé, Pijoan, Masmano i Olasso.

Ni maurinistes, ni miravittlisses ni stalinistes. Comunistes i prou. I som comunistes sense necessitat de vinclar el clatell quan des del planeta Març cau un «úcase» amb el membret de la I. C., convertint, en un obrir i tancar d'ulls, en «traïdors» aquells mateixos que uns breus instants abans eren els «jefes» immaculats.

Ara per ara, i mentre no es demostrï el contrari, en tant que el «partido» ha ensopagat a cada giragonsa del camí de la revolució espanyola, el *Bloc*

Del camp, de les fàbriques i dels tallers

La Bisbal

Per casualitat em vingué a les mans el setmanari local «Ciutadania» del primer de desembre, i en fullejar-lo veig que es preocupa bastant del B. O. C. i dels seus homes.

Començo a llegir un article posat a primera plana que el signava un tal Dalmau, que diu que en Miravittles no el convenç pas, i això sense deixar de tractar-lo de «camarada», cosa gens estranya no parlant el llenguatge de l'«Esquerra».

Es queixa entre altres coses, que el company Miravittles ataca a un símbol, que per nosaltres abans que símbol és un gran terrinent i per tant un enemic de la classe treballadora, un explotador com ja avui dia tothom qui vol ho sap.

Giro full i llegeixo un altre article que parla del B. O. C. Després d'una estona de llegir veig que diu que el B. O. C. és un partit demagog.

El signant d'aquest article podrà dir si li ve de gust això i molt més. Però no tindrà la sinceritat suficient de dir que la seva estimada «Esquerra» va fer servir la demagògia perquè alguns dels seus homes robessin un milió i mig al poble, amb l'anomenada col·lecció Plandiura i que els homes de l'«Esquerra» junt amb altres fossin la causa d'aquell gran escàndol de la venda de credencials.

Que el B. O. C. ataca tot allò constituït podrà també dir-ho si no troba altres arguments millors.

Però ja mai dirà que l'Esquerra votant la deportació de més

Obrer i Camperol, en canvi, ha vingut interpretant aquest procés amb una precisió matemàtica que el col·loca al volant del tren de la revolució.

I, per acabar, dues paraules pel que fa en el camarada més estúpidament atacat i calumniat Joaquim Maurin mereix la nostra total confiança. I no ens equivoquem en afirmar que el seu historial revolucionari, el seu talent i la seva integritat moral, són garanties suficients per assegurar que aquesta confiança li podrà ésser ratificada a tothora.

Sentades aquestes afirmacions, poden continuar bramant els «comunistes» de lloguer.

Secretariat polític del Comitè prov.

de cent treballadors sigui culpable de la mort d'Antoni Soler; que l'Esquerra sigui partidària de la dictadura burgesa, votant la llei de defensa de la República; que després de dictadora sigui la gran enemiga de la classe treballadora acceptant la llei de 8 d'abril, que nega tota mena de llibertat als sindicats obrers, menys la de morir-se de fam o deixar-se aixafar per la inhumana burgesia.

Diu també que el B. O. C. busca arguments que plauen a la gent analfabeta. En quant a això tinc que dir a aquest burgeset anomenat Lluís Llenas i Duran que som amants de la cultura, encara que gairebé tots la desconeixem perquè no hem tingut el privilegi d'ésser d'una casa d'explotadors d'obers, és a dir, que hem tingut de deixar forçosament l'escola a cap edat per tal d'anar a guanyar-nos el pa, cosa que no ha tingut de fer ell. Celebrem, però, que només siguin els arguments del B.O.C. els que plaguin a la gent analfabeta.

I per a acabar tinc de dir que

La revolució segueix avant

El proletariat espanyol segueix impulsant endavant la revolució, malgrat els esforços de la petita burgesia. D'aquesta burgesia que amb les regnes de l'estat a la mà, s'obstinà en donar per finit un període d'agitació llargament contingut. Ofegats per la força de la repressió els moviments vindicadors del camp, esclata ara el proletariat industrial en sengles vagues. Espanya és actualment una immensa foguera de rebeldia. L'història segueix el seu curs al·lisonador. Iran encara els fets més endavant. Fins que aqueixa història hagi seguit tota la seva trajectòria, que van colpint els treballadors, amb llurs esforços. Astúries, Salamanca, Barcelona, Badajoz... vibren al calor de la revolta. Tan se val que la premsa burgesa s'esforci en amagar la veritat. El fet hi és. Els primers mesos de república, la burgesia contrariada s'excusà dient que els obrers eren uns inconscients. Que feien el joc a la reacció en posar trabes a l'afiançament del nou règim, que obrirà, deien, una era de pau i tranquil·litat.

Llavors no podien dissimular el pànic que els produïa pensar que era un moment propici per els treballadors arrencar unes quantes millores. Ara, després d'un any i mig de república, ja no s'atreveix ningú a titllar els obrers d'inconscients en aquell sentit. Aquell comitè revolucio-

aquest no analfabet, pot seguir contra el partit de classe, ja que és la missió de tot burgès, i guardar-se el cap intel·ligent i ondulat, que, tot i això res li envegem.

Tota aquesta campanya que fa la burgesia, tota aquella oposició que alguns feien abans i el dia mateix de les eleccions perquè els del B. O. C. no poguessin ésser interventors, va lligada a la feina que algun covart féu el dijous a la nit abans de les eleccions arrancant els pasquins que els militants del B. O. C. havien clavats a les parets i als arbres, a la sortida de la conferència del company Miravittles.

Per damunt de tots els obstacles que ens posa la burgesia, la classe treballadora del camp i de la ciutat agrupada en aquest partit de classe, trencarà les cadenes que l'oprimeixen i damunt les ruïnes d'aquesta societat podrida, edificarà un món nou, una societat justa i humana.

Visca el B. O. i C.

PERE BUGUERA COSTA

nari, avui govern, ha assegurat les seves posicions.

Aquells homes que es recolzaven damunt del poble per fer-lo servir de trampolí ja es miren amb ulls d'astorament l'actual moment social. Trenquen fins i tot un lleu somriure. Segurs de sí mateixos, es limiten sols a signar ordres i a fer sentir llur veu autoritària per telèfon.

És així que hom pot veure la brutal repressió de què són víctimes els nostres germans. La guàrdia civil, «el alma de España», sempre tira els trets enlaire. El tret els hi surt per la culata, i sempre mata un obrer. Dissortadament, l'obrer del camp no està pas encara vinculat al obrer de la ciutat. El rabassaire no sent amb tota la seva intensitat, per exemple la lluita titànica que sostenen a Barcelona els ebenistes. Aquests a la vegada tampoc se sentien prou lligats al moviment camperol que feu extremir aquest estiu Andalusia, Extremadura, etc

Heu-vos ací doncs el gran problema. Canalitzar la pujança de les organitzacions obreres del camp i de la ciutat. Plasmar en una sola acció l'esforç alliberador d'ambdós explotats. Quant aquest moment arribi, trontollaran els alts sitials ministerials. Per cada guàrdia civil surgiran tres camperols.

MIQUEL GAYOLÀ

Culera

La lluita de classes s'estén arreu del món. Penetra els recons més apartats. I ha arribat a aquest poble.

La crisi formidable que trastorna el sistema capitalista serveix de depurador. O feixista o comunista. No hi caben termes mitjos. Aquests són escombrats per la ventada furiosa de la lluita de classes.

Les modernes formes d'exploació adoptades per la burgesia feixista obliguen als treballadors a unir-se. A constituir quadres coherents. A formar òrgans de lluita.

Associar-se dintre d'un partit netament obrer, és, avui, una necessitat ineludible. I nosaltres constatem amb inmensa alegria que dintre alguns cervells joves del nostre poble hi ha consciència clara d'aquesta necessitat. Es precis lluitar. I la lluita vol l'embranchida formidable de la joventut treballadora.

Però la lluita s'ha de realitzar dintre d'un marc netament classista. Res de burgesia. Ni de dreta ni d'esquerra. Així com veiem en la Lliga un enemic nostre també l'hem de saber veure en l'Esquerra catalana, i l'Extrema Esquerra Federal. Aquests partits estan integrats per petita burgesia. Que en les hores de lluita es posa al costat dels grans capitalistes. Que fatalment traïrà a la classe treballadora.

Recordem les paraules de Macià Companys etc, i mirem la realitat. Llurs discursos eren florits. Boniques i enganysdores llurs paraules. La veu trencada de Macià semblava la veu d'un pare. I mentre Macià era amo de Catalunya els obrers catalans queien assassinats pels trets de la guàrdia civil.

Posem també les paraules de Cànoves Cervantes. Aquest ens parla del *genio de la raza española*. Presenta als espanyols com a éssers superiors. Per sobre dels treballadors d'altres països.

Pensem que Hitler deia coses als obrers alemanys. I avui la força d'Hitler és una espasa suspesa damunt el cap del proletariat.

L'emancipació dels treballadors ha d'ésser obra d'ells mateixos.

Culerencs, mans a l'obra.

Corresponsal

Torroella de Montgrí

Arbitrarietats del nostre Ajuntament.

La Companyia d'Aigües d'aquesta vila, que no és altre que el servei municipalitzat, vol distingir-se tant de les antigues autoritats, que fins amb això es fa conèixer.

Abans del triomf republicà, les autoritats constituïdes disposaven d'un home efectiu lampista perquè es cuidés de reparar i adobar les canyerries i comptadors i demés material necessari per conduir les aigües dels veïns. Sabeu que ha fet el nostre Ajuntament? Ha suprimit aquest home perquè el pressupost no pugi tan amunt!

Vetlla tant pels interessos de la classe treballadora que ha acordat que en cas d'una averia a les canyerries o comptadors, els gastos de la reparació vagin a càrrec del treballador que dissortadament li toca.

Abans es pagava el tant per cent cada mes de comptadors, i els gastos de desperfectes anaven a càrrec de la Companyia. Avui en plena República, en ple règim democràtic, en què ens obsequien les esquerres-corcades i els socials-granujes que tenim al Parlament i representants seus a tots els Municipis, resulta que han de pagar de dues maneres: Què vol dir que els gas-

tos de desperfectes pugin a cinc, deu o vint pessetes? Qui més bé que l'obrer per pagar-les, ja que totes les clatellades venen a caure-li de la manera més directa? D'on ha sortit aquesta idea «tan» econòmica? No serà pas obra d'aquell regidor-pedant que es diu Pere Vicens, que en unes declaracions entre amics manifestà que ell era el regidor més jove i que era el que tenia una visió més clara de les coses?

Són ja uns quants els treballadors que han protestat d'aquest fet tan vergonyós. De moment creïem que es tractaria d'una broma, però han hagut de passar per l'experiment, amenaçant-nos—si no ho fèiem—de privar-nos que l'aigua arribés a casa nostra.

No per això ens hem acovardit, i tingueu en compte autoritats reaccionàries, autoritats carcundes, que després de fer una injustícia als veïns, heu quitat alguns jornals als treballadors que l'Ajuntament monàrquic havia empleat... i voleu dir que això fou fet perquè el pressupost no pugés tan enlaire? Mentre no es tiacti d'un «affaire» en petit!

Si en les properes eleccions els homes del Bloc Obrer i Camperol no us descartem, maldarem incansablement pel retorn d'aquesta millora per la nostra banda, i no sigueu tossuts, perquè no pararem fins que s'acompleixi això que demanem.

SURRIU

L'obertura del Parlament Català

S'ha obert el Parlament Català. Solament hi ha representació de la petita i gran burgesia. La classe obrera no hi està representada. La seva veu no s'hi sentirà. Macià ha fet les eleccions pel sistema majoritari per excloure els representants dels obrers i camperols.

Mentre s'anirà aprovant la Constitució Catalana, la Lliga hi farà esport. Les lleis de Catalunya lliure, (això de lliure és un dir), seran votades en plena *conllevància*, i amb permís de l'Estat central.

El Parlament s'ha obert sota uns auguris esplèndids.

Els bisbes i arquebisbes han dit misses perquè déu *il·lumini* als parlamentaris. La campana *Tomasa* de la Catedral, ha voliat recordant els bons dies de la inquisició. Sant Jordi ha rigut per sota el nas, mentre afilava la llança.

La burgesia ha celebrat aquest esdeveniment en festes

i banquets. Mentrestant els obrers es moren de fam. La burgesia està alegre; ha vençut en tota la línia. Ella monopolitza el Parlament. Ella té l'exclusiva. Les consignes democràtiques seran ofegades per la reacció. Són els preparatius per a l'ofensiva contra el proletariat. Ferrers de tall que esmolen les dagues per a degollar la revolució.

Quan l'alta burgesia estigui cansada de Macià, el canviarà per Cambó o per un dels seus lloctinents.

En el Parlament català es respira ja l'aire putrefacte de Carles V. Ha canviat la seva indumentària de lata de petroli pel jaqué i les sabates de xarol.

Els aprenents de «sans-culôte» s'ho han deixat córrer.

Mentrestant, el proletariat de les terres ibèriques s'aixeca en peu de guerra!

P. SOLÉS BRIERA

Un desfalc escandalós

Exemplar vergonyós de la «justícia» burgesa

Els primers dies del mes de setembre passat, els gironins vàrem poder enterar-nos que el recaudador de contribucions de la zona de Girona, el «dandy» camelot del rei Josep Lòpez Martínez, conegudíssima primera figura del casino dels «senyors» i del club dels «senyors també, (catau de monàrquics), havia aixecat el vol amb un desfalc d'una colla de mils pessetes.

L'Estat tenia arrendat el Servei de contribucions a l'antiga Diputació i, al desaparèixer aquesta, passà a la Generalitat.

Tothom sap que els obrers autènticament revolucionaris són perseguits per la policia i capturats com a feres. No cal que hagin comès cap delictes. N'hi ha prou en què siguin comunistes, sindicalistes o anarquistes.

Un vulgar lladregot com l'esmentat recaudador, mereix, en canvi, a la justícia burgesa, les més delicades atencions.

Sabia el Comissari senyor Irla, ho sabia el governador senyor Ametlla, ho sabia el Delegat de Finances, ho sabien totes les majestats de la «justícia» burgesa, que el recaudador lladregot havia comès un desfalc en els cabals públics que tenia a la seva custòdia, ultra les 25 mil pessetes de fiança que li tenia dipositades un auxiliar seu, les 35.000 d'un altre, les 35 mil d'un tercer i una sèrie de mils pessetes pertanyents a diversos Ajuntaments, que li tenien arrendats diferents impostos municipals.

El Comissari senyor Irla, abans de portar l'assumpte als tribunals, va tenir la «deferència» de fer practicar una liquidació en la qual s'hi esmerçaren bastants dies, per a posar en clar que, en efecte, el lladregot havia comès un desfalc que, pel que afecta a la Comissaria, pujava a unes 42.000 pessetes.

L'embombament del robatori esdevenia, com hem dit més amunt, als primers dies de Setembre passat. I bé, ara, en ple Desembre, s'ha publicat pel jutjat una requisitòria fent avinent al lladregot que, dintre el termini de tants dies—no importa el nombre—tingui *l'amabilitat* de presentar-se davant del Jutge que instrueix la causa.

O sigui: Com que es tractava d'un «señorito», calia procedir *com cal*. I els representants de la burgesia, governatius, judicials i administratius, han donat tres mesos de coll al lladregot, per tal de que tingués temps per a fer les maletes i passar amb elegància petroniana, la frontera pirenenca. El jove lladregot, en efecte, així ho ha fet. Molt ben educat, no ha descuidat ni un sol detall. Fins i tot, amb fina pulcritud, va embutxacar-se les últimes engrunes: Unes tres mil pessetes que restaven en un calaix per a pagar la nòmina dels empleats de l'oficina recaudatòria.

Ara, camarades, observeu el contrast. Mentre la premsa burgesa ha procurat dissimular i tirar terra damunt d'aquest escandalós «affaire», demana, en canvi, el cap d'aquell miserable obrer sense feina que, per tal de poder dur un bocí de pa als seus fills, trenca els vidres d'una fleca.

És la «justícia» burgesa, justícia de classe!

Lapsus d'impremta

En el darrer número de L'ESPURNA, publicàvem un quadre comparatiu dels resultats de les eleccions de Juny de 1931 i de les de Novembre de 1932.

El caixista va cometre un lapsus.

Allà on diu:

	1931	1932
St. Hilari Sacalm	19	16
St. Jordi Desvalls	19	15
Ha de dir:		
St. Hilari Sacalm	1	16
St. Jordi Desvalls	1	15

Comité Provincial

Els Blocs de Sant Feliu de Guíxols. La Bisbal, Agullana, Olot i Anglès, designats pel II Ple per a formar part del Comité provincial, trametant amb urgència, el nomenament dels camarades delegats.

Preguem a tots els camarades que vulguin organitzar conferències i mítings, que s'adressin a aquest Comité.

La pròxima reunió del Comité serà per a estructurar un plan de propaganda i organització. Tots els nuclis de simpatitzants que comptin amb prous efectius per a formar una secció del B. O. C., que s'adressin al Comité, el qual facilitarà totes les dades necessàries per tal fi.

Secretariat polític

CAMPEROLS, enfortiu els sindicats

Amb tota seguretat que l'hora present, és la més difícil de les que han passat els treballadors de la terra de les nostres comarques.

Diferents factors hi han ajudat; tots ells, però, estretament relacionats.

Els pagesos explotats, han sofert una forta decepció en veure la buidor d'aquell formidable enrenou, promogut amb la campanya de les revisions d'arrendaments de finques rústegues.

El devassall de felicitat originat per la promulgació del decret de les revisions, a nosaltres no ens va «desbordar». Formats per la dialèctica marxista, no vàrem entusiasmar-nos i ni per un sol instant perdérem de vista la diferenciació històrica de la societat capitalista: Explotats i explotadors; dues classes irreconciliables, els interessos de les quals són absolutament antagònics. Són dues línies paral·leles i per més que es perllonguin no arribaran mai a trobar-se.

No calia sinó fer-se aquesta pregunta: El poder polític, en mans de qui està? De la burgesia? Aleshores als camperols explotats els toca la de perdre.

Els fets ens han vingut a donar la raó. Naturalment, no calia ésser cap profeta. Els camperols, en termes generals, han perdut. Per tal de celebrar la victòria, els parents dels «siete niños de Ecija» de l'Institut de Sant Isidre, han fet una gran festa inaugural del nou estatge social. El bisbe de Barcelona, el Dr. Irurita, un dels enemics més implacables amb què

compte el proletariat català, hi ha dit una missa i li ha donat la benedicció.

Perdre. Paraula fatídica que pels segles dels segles ha vingut colpejant la testa bruna, testa solcada i admirable testa dels galeots del camp. La vida dels explotats del camp és la imatge latent del turment de Sísif. Pujar a coll al cim del puig la roca de la seva misèria, i a l'estar a punt d'arribar-hi, la feixuga càrrega s'estimba avall vers l'abim... I tonar començar.

La República, nascuda a l'escalf vital d'aqueixa massa sofrida, semblava que anava a tallar de socarrel les males herbes que corsecaven l'existència de l'home del terrós. En efecte, una torrentada de legislació agrària començà a inundar la *Gasetta de Madrid*. Però ha succeït allò de l'aprenent de bruixot que, havent encepogat la manera de fer rajar vi de l'escombra, va morir ofegat per no saber estroncar el raig.

La Reforma Agrària, que tantes il·lusions havia fet concebir durant el període de gestació, no és res més que un castell fet amb un joc de cartes.

La seva innocuïtat és tan manifesta, que una revista isidrista ha pogut dir ja: «El que hi ha, és que en la pràctica totes aqueixes aplicacions, amb les expropiacions que requereixen, és molt probable que, en termes generals, *no surtin del text de la llei*, especialment tenint en compte les altes xifres que representen les terres que l'Estat hauria d'indemnitzar».

Mai hem pensat nosaltres que poguéss esdevenir altrament. La

legislació que la burgesia al poder fa per a «redimir» la classe treballadora, no és res més que literatura dolenta escrita per a enriquir la impremta Rivadeneira S. A., editora de la «Gaceta».

I pel que afecta concretament a la nostra pagesia, la befa és encara més crudel. A pretext que ací no hi ha problema agrari, severament assegurat pels bandolers de l'Institut de Sant Isidre, Catalunya resta excluída dels hipotètics assentaments de camperols. Segons la base 2.ª de la Llei de Reforma Agrària, els assentaments tindran lloc als termes municipals d'Andalusia, Extremadura, Ciutat Real, Toledo, Albacete i Salamanca.

L'emancipació dels treballadors ha d'ésser obra d'ells mateixos. És la sentència genial que Marx va llegar al proletariat universal.

Tanmateix, és sota aquest aspecte que hem d'encarrilar les pròximes lluites. Pam a pam, amb el nostre esforç quotidià, impulsant amb més braó la nostra ofensiva, hem d'arribar, triomf rera triomf, a la victòria final.

Amb dues palanques formidables pot comptar la classe treballadora. L'una el Sindicat, l'altra el partit polític. D'aquest últim ja en disposa. El BLOC OBRER I CAMPEROL és el partit de la revolució, el partit dels treballadors. Nosaltres afirmem que aquests han comès un gravíssim error en les darres eleccions. Per un comprensible instint de conservació, davant la coincidència de la Lliga i la F. A. I. en evitar que el pro-

letariat tingués la seva autèntica representació al Parlament català, l'Esquerra, partit de la petita burgesia, se n'aprofità.

Aquest error serà, no hi ha dubte, allixonador. Al menys servirà per a dissoldre completament l'il·lusionisme macianista, patriarcalment contra-revolucionari, que encara irradia el partit d'Esquerra.

Mentrestant, enfortiu els sindicats, camperols. El Sindicat és una gran arma de defensa i ofensa econòmica. És, a la vegada, la fortalesa inexpugnable i el carro d'assalt. La ferocitat dels «amos» s'acoquina quan s'escau que han de topar contra el mur d'acer del Sindicat. En canvi, contra un treballador sol, aïllat, desprovist del suport del Sindicat, s'hi tiren feréstegament, l'esclafen, el devoren materialment. Acoblats estretament tots els treballadors al respecte Sindicat, representen una força formidable contra la qual la burgesia específica no s'atreveix a escometre i s'ha de valer, per a lluitar-hi, de la policia, dels d'assalt, de la guàrdia civil, de tot l'aparell repressiu del Govern; això és, del PODER POLITIC.

Aprofitem l'experiència, doncs, i enfortim els Sindicats i fem un gran partit.

Visquen els Sindicats de pagesos!

Visca el BLOC OBRER I CAMPEROL!

INDIGETA

Ens hem assabentat amb estranyesa que al banquet de la Lliga no hi havia el «partenaire» de Vidal i Guardiola, el Sr. Artur Parera (de la F. A. I.)

Treballadors de tot el món, uniu-vos!!